

Hvad angaaer det første af Minoritetens Endringsforslag, da kan jeg heller ikke erkende, at der ved sammes Antagelse skedes den allermindste Forlegenhed for Ministeriet; thi der er endnu en Session, hvori Rigsdagen skal komme sammen, før den Tid udløber, i hvilken Loven efter Mindretallets Forslag skal gjælde, og der vil altsaa være Leilighed nok til at udstrække Lovens Gyldighed videre, naar det maatte ansees nødvendigt. Jeg maa dog endnu med Hensyn til Forslaget om at tilføie Ordene: „og Ansvar“ gjøre en Bemærkning. Naar Loven kun blev givet Anvendelse til Udgangen af Finantsaaret 1857—58, kunde man jo sige: ja, efter den Erklæring, vi idag have hørt fra den ærede Minister, efter at have hørt, at han paa dette Sted erkender, at han er ansvarlig ogsaa for Beskyrelsen af den særlige Reservesfond, kunde man paa Grund deraf undlade at indsatte disse Ord, da man, om man end ikke har nogen Sikkerhed for, at han vil vedblive at være Indenrigsminister indtil Udgangen af Finantsaaret 1857—58, dog maa ansee det for sandsynligt, men herimod maa jeg bemærke, at man har langt mindre Sikkerhed for, at han vil vedblive at være Indenrigsminister til Udgangen af Finantsaaret 1859—60, og jeg mener derfor, at naar Loven skal gjælde til Udgangen af denne Periode, saa er det saameget mere nødvendigt at indsatte Ordene: „og Ansvar“.

Hvad de to sidste Forslag af Mindretallet angaaer, da skal jeg, da jeg ikke vil vise Modstand, medmindre jeg anseer det for nødvendigt, ikke stemme for dem, hvorimod jeg vedblivende maa holde for, at man bør stemme for de to første Forslag.

A. Sage: Som det ærede Thing vil have hørt, har et andet Medlem af Udvalget og jeg holdt os neutrale, og netop derfor er der al Opfordring for mig til at fatte mig meget kort i denne Sag, men jeg maa dog med et Par Ord berøre den Fremstilling, som har været omdeelt til de ærede Medlemmer. Den er bleven stærkt angrebet fra Formens Side, idet man har paastaet, at det var urigtigt, at Medlemmer af et Udvalg paa den Maade vilde foregribe Spørgsmaalet, vilde

meddele Thinget Anskuelser, som først senere burde komme frem under den almindelige Betænkning; men jeg troer, at det er en Anke, som ikke er saa ganske retfærdig, naar man tænker sig, hvorledes Sagen da stod. Vi vare 5 Medlemmer af Finantsudvalget, som besluttede os til at gaae den samme Vej, som vi gik i forrige Aar, nemlig at indbringe i Thinget et Lovforslag angaaende Kongerigets særlige Kasse, og det, der blev skrevet og trykt, skulde tjene som en Slags Motivering deraf. Imidlertid kom Sagen over i en anden Stilling, hvilket foranledigede os til ikke at tage nogen endelig Beslutning med Hensyn til Indbringelsen af Loven.

Det maa dernæst være mig tilladt at erindre det ærede Thing om, hvorledes denne Sag egentlig er kommen frem. Da vi forrige Aar, kort Tid efter at den politiske Forandring af 2den October var indtraadt her i Landet, mødtes i Finantsudvalget, blev der gjort en Bemærkning til den daværende Indenrigsminister om den utilstrækkelige Sum, der var opført som Rente af Kongerigets Kassebeholdning, og han yttrede sig derhen, at det jo var muligt, at den var for lav, men han kunde ikke bidrage til, at den blev større, da Kassen og Regnskabet ikke vare i hans Hænder, de vare ikke under hans Bestyrelse. Vi bleve derved opmærksomme paa, at man havde undladt at efterkomme den nye lovlige Tilstand, den Tilstand, som, især hvad vort Finantsvæsen angaaer, tydeligt var beskrevet i en Bekendtgørelse efter kongelig Befaling af 31te October 1855, hvorefter Kongerigets Finantsvæsen udtrykkeligt bliver henlagt under Kongerigets Indenrigsminister. En af de Herrer Ministre, Monarchiets Finantsminister, havde, som det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds (B. Nørgaard) pleier at udtrykke sig, „tilladt“ sig at sidde denne Anordning overhørig, og vor ansvarlige Minister var ikke i Besiddelse af Kasse og Regnskab. Det blev dengang besluttet strax at indbringe et Lovforslag, og dets Skjæbne er det ærede Thing bekendt, det blev med overveiende Majoritet vedtaget her, men saa sildigt, at det ikke kunde blive endelig afgjort i det andet Thing. Da vi igjen kom sammen,